

Γέρ. Γαβριήλ: “Καλύτερα να δίνεις παρά να παίρνεις!” - 2ο Μέρος

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο σεβασμός της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, η διακριτικότητα και η αγάπη βοηθούν στην παρηγορητική ανακούφιση κάθε πονεμένου συνανθρώπου μας. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας προσκαλεί προς τούτο λέγοντας: «Δώστε, δώστε στους πτωχούς». Ακόμη όμως και αν δεν έχεις να δώσεις τροφή ή χρήματα, δώσε χαμόγελο, δώσε ένα καλό λόγο, δώσε το χέρι σου σε εκείνον που απλώνει μπροστά σου το δικό του! Έτσι έκανε και ο Χριστός. Άπλωσε τα δικά Του χέρια στο Σταυρό και αγκάλιασε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Μας το λέγει το τροπάριο των Αίνων του Σταυρού, κατά το οποίο «εύρος και μήκος σταυρού ουρανού ισοστάσιον», δηλαδή οι οριζόντιες και οι κάθετες ακτίνες του Σταυρού του Χριστού μας νοητώς επεκτεινόμενες αγκαλιάζουν όλο τον κόσμο, στον οποίον αφειδώλευτα προσφέρουν τη θεϊκή αγάπη.

Ο μακαριζόμενος σήμερα Γέροντας Γαβριήλ, ο Γέροντας της αγάπης, όπως συνηθίσαμε να λέμε, είχε συλλάβει το πραγματικό νόημα του Χριστιανισμού, το νόημα της κενωτικής προσφοράς στον πλησίον, το νόημα της αγάπης χωρίς όρια και ήθελε να ακολουθήσει τα λόγια του Κυρίου μας: «Δος τα υπάρχοντά σου πτωχοίς και δεύρο ακολούθει μοι» (Ματθ. ιθ 21) καθώς και να τηρεί την ευλογημένη ρήση: «Μακάριόν εστι μάλλον διδόναι η λαμβάνειν» (Πραξ. κ 20, 35).

Ο αγώνας του ήταν διαρκής για την ικανοποίηση των συνανθρώπων του και η καρδιά του παλλόταν στο ρυθμό της αγάπης και της προσφοράς στον πλησίον. Σύνθημά του είχε ότι, **όταν παίρνουμε, γεμίζουμε τα χέρια μας, ενώ, όταν δίνουμε, γεμίζουμε την καρδιά μας.** Οι εμπερίστατοι και οι πτωχοί τον λάτρευαν σαν πατέρα και ο Φιλανθρωπικός και Ιεραποστολικός Όμιλος «ο Απόστολος Βαρνάβας» αποτελούσε το γνήσιο περιβάλλον της ευσυμπάθητης καρδιάς του Γέροντος, που αντιπροσώπευε τη μεγάλη χριστιανική οικογένεια, όπου όταν ένας πάσχει συμπάσχουν όλα τα μέλη της.

Σήμερα, έξη μήνες μετά την μεταδημότευσή σου για την πολιτεία των ουρανών, πολυσέβαστέ μου Γέροντα, σε νιώθουμε δίπλα μας, αισθανόμαστε την παρουσία σου, ακούμε τα παρηγορητικά σου λόγια. Δεν μας έχεις αφήσει ορφανούς. Η παρακαταθήκη της αγαπητικής σου καρδιάς έχει πλουτίσει όλους μας, έχει πλουτίσει το Φιλανθρωπικό σου Όμιλο, που συνεχίζει την προσφορά σου για την ανακούφιση κάθε εμπερίστατου αδελφού μας. Τα πνευματικά σου παιδιά, αυτά τα οποία αγκάλιαζες και για τα οποία καμάρωνες λέγοντας «Ιδού εγώ και τα παιδιά, α μοι έδωκας, Κύριε» (Εβρ. β 13) αμιλλώνονται σε έργα προσφοράς και αγάπης με την εξ ύψους συμπαράστασή σου, μιμούμενα την ευγενή σου άμιλλα με τον Μητροπολίτη Κύκκου, κ. κ. Νικηφόρο, του οποίου εθαύμαζες τη μεγάλη καρδιά και την κοινωνική προσφορά καθώς και το πνευματικό σου τέκνο, το Μητροπολίτη Ταμασού κ. κ. Ησαΐα, που παραμένει Πρόεδρος του Ομίλου μας.

Έγγραφες, Γέροντά μου: Ο πόνος των γύρω μου ήταν και δικός μου πόνος, η θλίψη τους γινόταν δάκρυ μου, ο στεναγμός τους δίστομη ρομφαία, που έσχιζε τα σωθικά μου και το σκοτάδι τους λίθος βαρύτατος, που πλάκωνε την ψυχή μου. Έβλεπα μπροστά μου το Χριστό μας γυμνό, πεινασμένο, διψασμένο, στη φυλακή, στο κρεβάτι του πόνου και δεν ήθελα να ακούσω πικραμένη τη φωνή Του να μου λέει: «Επέинаσα και ουκ edώκατέ μοι φαγείν, edίψησα και ουκ εποτίσατέ με, ξένος ήμην και ου συνηγάγετέ με, ασθενής και εν φυλακή και ουκ επεσκέψασθέ με» (Ματθ. κε 42-43).

Και να, που ο Απόστολος Βαρνάβας, στα δυσμά του βίου μου με αξίωσε, με την άμεση και ενεργή αρωγή των πνευματικών μου παιδιών, να ιδρύσω τον Ιεραποστολικό και Φιλανθρωπικό Όμιλο «Ο Απόστολος Βαρνάβας». Ο φωτιστής της Κύπρου μας, ο οποίος διακρίθηκε στην ιεραποστολή και στη φιλανθρωπία δεν κράτησε τίποτα για τον εαυτό του, αφού όλους τους πλησίον του τους έβλεπε όχι μόνο σαν τον εαυτό του, αλλά κάτι περισσότερο, σαν εικόνες Χριστού, υπέρ των οποίων «Χριστός απέθανε» (Α Κορ. η 11).

Για όλους εμάς, Γέροντά μας, παραμένεις και θα παραμένεις ο πολικός αστέρας που μας δείχνει και θα μας δείχνει μέχρι τέλους το δρόμο του καθήκοντος, το δρόμο της φιλαδελφίας. Παραμένεις η υψηλή έπαλξη της συμπάθειας προς πάντα άνθρωπο. Παραμένεις το υπόδειγμα προσφοράς και έμπρακτης αγάπης κατά το θείο ρήμα: ««Μακάριόν εστι μάλλον διδόναι η λαμβάνειν» (Πραξ. κ 20, 35). Η ευχή σου ας μας συνοδεύει όλες τις ημέρες της ζωής μας.